

CATALUNYA SOCIAL

Any VII. Núm 305

Un any, 10 ptes. — Núm. solt, 20 cts.

26 de març de 1927

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
DURAN I BAS, 11 - BARCELONA

APARTAT 273
TELÉF. 1171 A

Cal ésser lògics!

Potser cap Quaresma no havíem vist demostracions de pietat tan vives dins nostra ciutat i fins en els pobles de nostra terra. La campanya dels exercicis de les benemèrites Lligues Parroquials va emplenant esglésies, i ahir era Santa Anna, al bell mig de la plaça de Catalunya, i avui és Sant Agustí, d'immenses proporcions, que apleguen multituds de milers d'homes. Les conferències es multipliquen de manera ben ufamada per pobles i viles de Catalunya. Es celebren processons penitencials, via-crucis pels barris baixos de la urbs, en les quals hi ha tot un poble en marxa devota i pietosa. La florida espiritual és, doncs, esplèndida i fins un xic insospitada. La ciutat de Barcelona se'n sent commoguda; i fins aquells esperits més frívols i lleugers en matèria religiosa experimenten els efectes del contagi sà de les demostracions d'espiritualitat dels catòlics.

Però, és clar que tot això passarà; s'acabarà la santa Quaresma, aquest temps de salut espiritual, i vindrà l'exultació de la Pasqua. I tornarà la normalitat de la vida ciutadana amb les seves diversions, amb els seus encisos, amb la seva riuada de passions — ara un xic continguda — i per llavors demanem ara nosaltres: Es notaran els efectes d'aquestes imponents manifestacions de pietat? Restarà dissimulat el vici perquè els catòlics li facin impossible la vida dins la ciutat i pobles? L'honestetat en el vestir tornarà, sobretot en el que diu referència al món femení? Desapareixerà la grolleria en els espectacles? Es podran mirar els quioscos de periòdics i revistes? Baixarà un xic l'onada de concupiscència que ha envaït fins el santuari de manta llar cristiana? Hi haurà un major esperit cristià en el tracte als obrers i als dependents, i un major respecte d'aquests envers els amos? Els diaris neutres perdran subscripcions i serà possible la vida decorosa de la premsa catòlica perquè els catòlics la sostinguin amb els seus cabals?

Heus ací un conjunt de temes que deuríem meditar ara, durant aquest temps de recolliment, i treure'n les conseqüències. Perquè si no, tenim el trist pressentiment que tornarem als camins de sempre i que aquestes manifestacions esplen-

doroses de pietat seran flors d'un dia, però flors sense fruit en la vida social.

En el moment actual — un moment que ja porta uns quants anys de duració — un gran aplanament hi ha entre nosaltres. La manca de conseqüència entre les idees i els fets és la característica de nostra societat, manca de conseqüència que cal atribuir-la solament a una carència de voluntat entre els catòlics. I aquesta passivitat, que plana en el món polític i en el social i en totes les esferes de la nostra activitat, ens ha de portar fatalment a resultats tristíssims des de nostre punt de mira.

Cal que l'onada de sensualisme baixi d'entre nosaltres. Perquè, fora dels actes de pietat incorreguts, edificants, separats de les esglésies, en mig de nostres carrers i places i en mig de nostra vida social completa, en què es coneix que nostra ciutat, que nostra terra, siguin una terra i una ciutat catòliques?

I és que ens manca voluntat i esperit de sacrifici. L'ésser catòlic significa estar junyit a la llei del sacrifici, que és la llei de la Creu, que és el nostre senyal en tots els moments i en totes les esferes de la nostra vida. I mentre ens manqui voluntat per a treure d'aquells fervors quaresmals, d'aquelles manifestacions de pietat, la conseqüència de sacrificar-nos en el món de la justícia — fent-la triomfar arreu en mig de l'onada de sensualitat i de frivolitat que ens ofega — no ens vulguem adjudicar el nom gloriós de catòlics.

Solament els qui durant la Quaresma hagin copsat tota la flaire de l'essència cristiana i la vulguin després traduir en la vida real en cada moment del viure diari i constant, mereixen el nom de seguidors de Crist.

Bé va que nostres esglésies s'emplenin aquests dies; però la conseqüència d'això, si som lògics — i tenim el deure d'ésser-ho — ha d'ésser una nova vida després, en el vestir, en els espectacles, en la premsa, en la febre d'or dels negocis, en la justícia. Sense aquesta conseqüència, les campanyes de Pasqua no brandaran pas en nostres cors.

Don Llorenç

Sí que hi ha cel, sí que hi ha cel; perquè si no, com podríem els homes fer-nos justícia els uns als altres? No pot recompensar l'home la virtut de l'home, ni àdhuc a bastança conèixer-la i fer-la conèixer. Aquí es tracta d'un amic que fent el bé ha travessat la seva terra per temps de seixanta set anys. Ha fet el bé en cent maneres i formes i l'ha practicat amb constància i sense fallida, de jove, de madur i d'ancià. I els testimonis que més l'estimàvem, amb quatre articles, llegits en vint minuts, hem acabat. Quant banal fora el premi, si no s'endugués l'ànima altra cosa que una corona necrològica, per fer-vorosa i sincera que fos teixida.

Dec cloure, ai las, el meu comiat al baró afectuós i auster que al darrer septenari del seu viure m'envoltà del temperat confort d'una amistat de cor i d'intel·ligència. Tanco els articles però l'esboranc roman obert fins a l'eternitat. Sols don Llorenç — deixeu-me'l anomenar en l'intim apellatiu, únic que em consentia, — immortal en sa glòria podrà omplir el motllo buit del Don Llorenç mortal i absent. Com una ombra vivent que nostres sentits mai no copsarien, a hom li sembla, però, *entendre* sa presència espiritual. Sentir com darrera nostre la seva persona moral ens fa companyia activa, és el conhort del qui el seu torn espera, en les funcions de l'amistat cristiana. Car per aquest mort predestinat el dolor es torna tendre, i el plorar és suau, és d'enyorança.

Les lliçons que el Marquès de Balanzó deixa, herència lliure en la qual tots podem ésser hereus, que com més es reparteix més multiplica, voldrien un qui les repetís a l'auditori que som tots. Impossible, com dic, recórrer de pressa el vast patrimoni exemplar que el cavaller finat dóna als seus germans de llengua. De tres virtuts d'ell voldria tan sols avui fer senyal exprés; una d'elles és la seva victoriosa simplicitat.

Si no hagués signat *Vèrax*, el motiu literari que sens dubte millor li convenia és aquest: *Simplex*. Senzill i simplicíssim en la figura, el vestit, la raó, la prosa i l'encaixada, no és descomparatiu assimilar-lo a un ciri, recte, lluminic i modest. La ploma d'En Renart l'ha ben fixat en son posat, del qual la tivan-tor n'era absent. El títol nobiliari no li féu cap mal; per aquesta causa la seva nobilitat era més autèntica. Pura i refinada noblesa íntima, era un aristòcrata del cor. He vist fotografies seves a cavall. Era el mateix home senzill que anava a peu; era el bon cavaller medieval, que els captaires escometien. Amb senzillesa igual cavalcaven els bons Sant Martí, Sant Julià i Sant Jordi, que santificaven el cavall.

Com estimava la veritat, *Vèrax*, seria explicar el poema de la seva vida espiritual sencera i la seva raó de viure. Quan es farà el resum glossat dels seus articles, expansius tots ells, ràpids com l'esclat de la veritat ferida, quan es publiqui la mola d'escrits inèdits, on ell vessava la reacció inflamada del seu seny, es tornarà a veure, i es sabrà fins on arribà en l'ànima seva la passió més noble i més dolorosa de l'home privilegiat, i per la qual s'acosta al *Vèrax* Etern i Suprem, qui ens digué oferint-nos sa divi-

na persona perforada: "Jo sóc la Veritat". La personificació de la Veritat en Jesucrist, centre de la veritat universal, era el nucli de la ciència d'aquest apòstol i a fer-la sentir així, la veritat, esmerçà esforç i mitjans en aquest darrers anys en els quals *Vèrax* pròpiament visqué sa vida. Per a fer sentir la Veritat, per a fer sentir les veritats adjectives i convergents, escampava edicions de quinze mil *Guies de l'home lliure*, fins a cinc tirades regalades a dojo. Per a dur-hi la gent publicà el *Camí*, i preparava el voluminós aplec que té *Veritat* per finalitat i títol, i cogitava encara el tercer llibre *Vida*. Per a cantar les bel·leses d'aquest seu amor donà les *Quinze Roses* i com a homenatge suprem, com a acabament definitiu de la seva existència d'home amb ales, s'imposà la feina desesperada i brava, de la versió del Poema del Dant, i arribà al cim, completant i doblant la gesta de nostrar la insuperada trilogia teològica.

Aquesta lluita per la vida sobrenatural, ell la menava amb marcial e infatigable ímpetu. Era amb tota consciència, el motiu del seu viure. Els seus escrits guspiregen d'aquesta vocació. *Convé sentir-nos dobles*; és el títol, ple de significacions, d'un programa per a fer ressorgir l'home espiritual per damunt de l'home temporal (1). S'escriuix en altre lloc, de "l'home que viu perquè sí, sense saber què ha vingut a fer al món, sense parar-se en la motivació del seu existir" (2). Altra vegada, l'escàndol pel triomf de la mentida àdhuc en les més secundàries qüestions d'ordre urbà, esclata: "I com, Senyor, com ens fan desitjar la vida de la Veritat" (3). I ple de seny i experiència cristiana invoca en altre lloc: "Oh, dolor, mestressa de la vida. Ensenya'ns la seva veritat, per tal que no ens enganyin aparences!" (4).

Si a *Vèrax*, amic dels paral·lels i contrastos hagués estat donat escriure, objectivament, la mort de *Vèrax*, escaiguda al poc temps de la mort d'un jove escriptor del qual també amics seus constataren "el seu amor a la veritat", no hauria desaprofitat la comparança entre ambdues fins. El professor, auster i seriós, segons també expliquen, home de gran disciplina intel·lectual, segons ponderen, dut per voluntat expressa a una clínica laica, laicament morí i sense ajut ni conhort de sagraments. I en ell era notori, diuen, "l'amor a la veritat". A quina veritat? Amorós de la veritat tota sa vida, *Vèrax*, el nostre, auster, seriós i disciplinat no menys que l'altre, tingué una malaltia de cristià i una mort de sant. *Quid est Veritas?*, deia Pilat a Crist. Es ben cert que no hi ha més veritat que la veritat de Crist. Qui no necessita a Crist, es perque estima el seu propi orgull però no pas la veritat, que sols de debó troba aquell qui sigui capaç d'humilitat interna.

Crist va ajudar a ben morir al qui tota la vida el conegué i l'esperava. Qui va ajudar a ben morir al diletant d'una veritat incògnita? Ai dels especuladors el cor dels quals no salta vers la substància viva de la Veritat que Déu personifica!

Sensitiu i zelós, com l'amorós de la Veritat ha d'ésser, el Marquès de Balanzó, per necessitat havia de manifestar-se en flagell i corrector de costums.

Es un dels caires típics de la seva literatura periodística la sàtira moral, i en sos papers inèdits hem llambregat precioses pàgines de crítica social, algunes d'insospitada energia. Coneixent la responsabilitat dels rics, dels benaurats de la fortuna, persuadit que l'exemple ve de dalt, Vèrax tingué tothora la mà enlaire per fustegar els vicis i omissions de l'aristocràcia. Aquest és sens dubte un dels seus principals mèrits. Perquè l'obra de llum i apostolat pertoca que la faci cadascú d'antuvi entre els seus propis.

Moltes notes calentes contra aquests ressurtien en els articles aquí publicats, així com en la seva copiosa i flamejant correspondència, d'igual valor literari. Ben cert que a cap estament plangué l'autor del triptic "L'esclavatge de la Llibertat", "La injustícia de la Igualtat", "La Fraternitat de l'escorpi" (5), l'autor dels violents sarcasmes contra les cues del tabac (passa el Viàtic i amb prou feines ningú es mou), contra les curses de braus (la major part dels qui van als toros no van a missa). Però més ressonen en la seva obra les flingantades serioses a l'esquena dels cridats a dirigir i donar llum al poble, traïdors freqüents a llur missió. A l'estiueig, la forçosa convivència amb aquesta gent, en balnearis i estacions termals l'encenia de la indignació més santa.

L'any 22, de retorn d'una temporada de cura d'aigües, dedicà un anatema als senyors qui jugaven, al balneari. Les cartes eren, entre la gent de diverses opinions i gustos, però d'una mateixa moralitat: *el llac d'unió*. Aquest és el títol de l'article (6). És curiós, ell constata; mai ningú no li va preguntar: "I vostè, que no juga una estoneta amb nosaltres?—Mai—segueix—què ho degué fer?" Era un senyor que es respectava a si mateix, vet aquí, i això, de cent passes lluny, se li coneixia. Afegeix un detall colpidor i un sensacional apèndix. En acabades llurs feines, els cuiners i cambrers del balneari s'entretenien mirant com els senyors jugaven. "Amb quin gest despectiu se'ls miraven!" Però la lliçó era, tanmateix, fatal. De tornada a ciutat s'assabentà (era l'any fort de les polèmiques del joc), que mancava moneda de coure, que uns acaparadors arreplegaven "per a les cases de joc de la gent pobre". "*Bells exemples al poble*", és un altre article de la mateixa col·lecció: Hi ha funció al Balneari: els joves i les senyoretes fan un ball de disfresses, un ball d'*apaches*, i les parelles de *gente bien*, que ja no eren sinó "els perdularis amb les xavales" (7), prediquen la corrupció de la qual les colònies són veritables focus infectius.

La figura dantesca del Cacciaguida, l'avi del Dant, que llença els anatemes contra Florència depravada, i que ordena al seu nét "Ta visió fes tota manifesta" i que cadascú grati allí on té el mal, la recorda aquest fortíssim i auster censor, qui al davant del cant 15° del Paradís va escriure:

Si Cacciaguid' veiés les nostres coses!

Ah, Don Llorenç de Balanzó, "foc rera l'alabastre", per la vostra amistat venerable i encesa, per la benedicció, per l'encoratjament que les meves tasques i paraules sempre trobaren en vostres ulls decidits i en vostres mans lleials, jo gosaria a dir tot ple de gratitud com aquell Nét immortal en faç del seu celestial Besavi:

"Sou el meu pare, vós.

Per a parlar m'heu dat tota franquesa

Tant m'enlaireu, que jo ja valc per dos" (8).

A reveure, Don Llorenç! Si l'amistat d'un prohom, els antics ja l'estimaven com un present dels déus, és el benifet més privilegiat en aquesta terra d'exili l'amistat dels prohoms cristians. Per això em donarà coratge sota l'esguard diví, l'esperança de retrobar la llum de la vostra ànima benaurada, a la Ciutat de l'Amistat Eterna.

R. RUCABADO

- (1) CATALUNYA SOCIAL, núm. 23, 1 oct. 1921.
- (2) Id., article *La Causa Primària*, núm. 122, 25 agost de 1923.
- (3) Article *Tuf i Mentida*, núm. 124, 8 set. 1924.
- (4) Id. *La Ciència de la Vida*, núm. 169, 25 juliol 1925.
- (5) CATALUNYA SOCIAL, 1922.
- (6) Núms. 82 i 83, 18 i 25 nov. 1922.
- (7) Núm. 124, 8 set. 1923.
- (8) *Paradís*, Cant 16, 16-18. Trad. del Marquès de Balanzó.

Nota.—Una errada desfigurà en el número anterior el nom de l'illustre redactor de *La Civiltà Cattolica* de Roma que ens escriví el condol: és el P. Mario Barbera, S. J.

Els catòlics portuguesos

Es nota a Portugal un canvi d'orientació política en el tracte amb els capellans catòlics, havent-se celebrat un conveni entre el govern portuguès i el Consell Nacional de Bisbes, concedint, el primer, una pensió anual als clergues missioners i colonials, i els donarà ajut i facilitats de tota mena en les colònies.

Aquest canvi d'orientació és molt significatiu, car els homes d'Estat de Portugal s'han donat compte exacte del que passa amb les missions protestants establertes en les seves colònies, que no serveixen sinó per fer niar el desafecte a la metròpoli i al seu govern.

Es la tasca que realitzen els *missioners* (?) protestants que s'estableixen al Sud-Amèrica, la tasca del dimoni de dividir les consciències per a fer bona pesca entre els illusos.

La tasca dels catòlics és d'unió, de cohesió, de germanor i amor, mentre que els protestants, l'origen dels quals representa ja una disgregació, ho és de desunió, de desafecte, d'odi, car comença per sembrar el dubte en les ànimes dels humils, distanciant-los dels propis germans.

França cada dia dóna més prestigi a les Congregacions seves que estan escampades per tot el món, car aquestes Congregacions són les que han donat sempre el major prestigi a la França fins en els països més llunyans, prestigi que mai no li han proporcionat els homes de les lògies, que *treballen* sempre a les fosques.

Portugal també és dóna compte que convé al seu prestigi prestigiar les seves Congregacions religioses.

Tard o d'hora, a tot arreu del món l'Església sempre triomfa, però, aquests exemples que ens repeteix la Història a cada moment, res no els diuen als petits *neronets* que ara s'usen, i els nostres anticlericals no hi veuen més enllà del nas, pobres!

La crisi de la civilització

I

Frank, el filòsof rus de moda, gens sospitós per cert, ha donat fa poc una interessant conferència en un cercle hebreu berlinès, sobre la nova barbàrie que va apoderant-se del fins fa poc, centre mundial de cultura i progrés, dels països civilitzats d'Europa, i que amenaça destruir les bases de la moral i la família.

No cal dubtar, digué, de l'existència en tota Europa de nuclis molt actius, a servei especialment de bolxevistes i comunistes, que treballen intensament per tal de destruir els bons costums i afavorir la llicència de les relacions sexuals en forma incomparable als llibertinatges històrics, que eren tan sols patrimoni de determinades classes, però mai propagats com a sistema universal.

També és evident, va remarcar, que l'element intel·lectual, tarat per aquesta ona de perversitat i buscant únicament el seu negoci, afalaga el sensualisme de les masses en les seves produccions i cau així en una denigrant pornografia.

L'art i la literatura, segons Frank, desapareixen absolutament d'aquí no gaire. Certament, penssem, ja se'n comencem d'observar les primícies: l'afició al cinema ha suplantat completament al teatre que, per altra banda, ha quedat reduït a les imbècils "revistes" sense argument i a base únicament d'efectes de color, de llum o d'altres coses, afalagadores dels sentits únicament, mai de l'esperit; la música clàssica és rebutjada per la gent d'avui que té l'orella acostumada a les estridències dels instruments i dels aires dels salvatges americans quan no dels del cor mateix de l'Àfrica bàrbara i cremant... L'art i la literatura quedaran doncs, ofegats per aquesta grosseria universal la causa primera de la qual, segons Frank, és el menyspreu a la filosofia i les ciències veritables, i afegim nosaltres, el menyspreu a l'esperit cristià, per donar pas a l'exclusiu coneixement de conceptes utilitaris que materialitzen l'home en totes les seves manifestacions.

Aquest sistema de cultura, que en si és ja un menyspreu a l'esperit i les seves pures emocions cognoscitives i espirituals, que per aquest sol fet és ja un retrocés, una nova barbàrie, quan, com en el cas present, ve acompanyat d'una exageració de cultura física, de l'esport com a sistema principal d'educació, determina una mort completa de l'esperit i totes les seves enlairades i supremes manifestacions, la ruïna de la civilització és fatal.

Frank afegeix el perill del culte que a la nuditat es dona en tots els ordres de la vida del món culte, mitjà emprat pels bolxevistes, amb gran eficàcia, per a desterrar el pudor i destruir la vida honesta de la família. Les modes femenines, cada dia més en consonància amb aquest tràgic ambient que s'apodera d'Europa, són el camí de legalitzar la indecència.

Per aquest camí, Frank (no pas persona que els nostres "progressius civilitzadors" puguin acusar de clerical), assenyala un pròxim esdevenidor catastròfic

a Europa, un retorn al salvatgisme en tota l'extensió de la paraula.

Reflexionem íntimament sobre totes les realitats de la vida i medi ambient que ens rodegen, a veure si s'equivoca de gaire, i pensem en la regeneració que ens brinda l'austeritat majestuosa del catolicisme, com a filosofia i com a religió.

* * *

No és sols el refredament normal i continuat que ens pinten els geòlegs, el que empetiteix la terra, sinó que el món, degut a invents tan sensacionals com el vapor, l'electricitat, el telèfon, la T. S. F., i altres, es va tornant petit, petit, les relacions cordials o antagòniques però constants entre els països més apartats del globus, són un fet i el públic s'interessa, a mercè d'aquestes relacions, pels assumptes que afecten sectors apartadíssims de la humanitat. Això explica que les agències periodístiques o d'informació, i en general els informadors, hagin adquirit importància en proporció extraordinària.

Però és innegable que aquestes agències a mans de grans capitalistes, jueus especialment, i molts agents d'informació, al servei de determinades ideologies o a la negació de tota ideologia, deixen de banda la seva missió purament informativa i boicotegen la publicitat de *segons què* i exageren o falsegen altres coses fins al punt que aconsellen els interessos de l'alta banca, que també representen ells en gran part, o fins el grau convenient a llurs particularíssims interessos.

Les tares del temps han entrat, doncs, també en aquest ram i impossibiliten, com sempre, la consecució de la veritat en la seva forma més simplista. La limitació de l'esperit humà, ja de si prou subjectivista per apreciar imparcialment els fets i fenòmens, fins al punt comprovat en tots els casos de la dificultat que dos testimonis d'un fet l'apreciïn igualment, està encara agreujada per aquests interessos secrets dels informadors fins un punt que sembla impossible.

Amb Mèxic, per no anar lluny, els interessos del sectarisme i... del petroli, no han tolerat la publicació de les heroïcitats dels màrtirs del paganisme salvatge del segle xx, i si no fossin les cartes particulars rebudes, escrites d'amagat per gent que no tenen missió informativa, poca cosa sabríem de la gran resistència catòlica nascuda al cor d'aquelles terres americanes.

Per cert que referent a informacions falsejades, hom veu casos en què no pot menys que somriure. Fa ja algun temps, quan successos sagnants es desenrotllaren tràgicament a la nostra volguda Barcelona, que una edició periodística de l'estranger portava una fabulosa informació encapçalada amb una fotografia que deia ésser dels vaguistes passejant amb *uns pals i una creueta* — en tot l'esgarriós de nosaltres ha d'haver-hi la creu augusta —, per una via important de Barcelona. Un bon barceloní reconeixia tot seguit en aquella espaventable fotografia el nostre pacífic pla de la Boqueria a l'hora plàcida i frescal del matí en què els emblanquinadors amb

llurs pinzells a l'aire esperen contracte per tal de guanyar-se honradament la vida amb la suor del seu treball.

Era solament una broma de mala fe? Era una informació tendenciosa per tal de rebentar certs interessos? Aneu a saber. El cert és, però, que inexactituds d'aquest o d'altre calibre menys grotesc, però més tràgic, són força freqüents, i és bo d'advertir a gran part de la gent, perquè tenint en compte això, no facin cas de certa premsa, perquè no és pas el més cert tot l'escrit amb lletres de motllo. Fa

riure a qui coneix el que són aquestes coses, sentir sostenir un fet o una cosa qualsevol amb l'argument suprem de "perquè el diari ho porta"...

No vulgueu discutir sobre la grandiosa qüestió xinesa, no vulgueu donar llum sobre les lluites de Nicaragua, no feu cas excessiu de les excentricitats nord-americanes... a base solament d'informacions de premsa. És massa lluny, és massa complicat; les noves han hagut de passar el sedàs de tants interessos!...

JAUME MARXUACH

Del món catòlic

Les persones més eminents dels cercles pedagògics de França, han tramès una carta al President del Consell d'Estat, enaltint les tasques de les Congregacions religioses dedicades a l'ensenyança fora del país, sollicitant, ensems, que el govern restableixi els noviciats de les Ordres a França.

La petició la firmen elements jueus i lliurepensadors junt amb els catòlics i protestants.

Els firmants han viscut a l'Amèrica llatina, o hi han donat conferències, i els consta el treball que realitzen les Congregacions franceses, i fan ressaltar que l'educació dels religiosos francesos és absolutament necessària per a mantenir la fama moral i intel·lectual de la França en els països on estan establerts.

Vertaderament els que coneixem les tasques dels religiosos lluny d'Europa, podem donar el preu just i cabal al prestigi que proporcionen a cadascun dels propis països on es troben les cases centrals de les principals Congregacions.

Els nostres anticlericals han de prendre exemple dels seus *amics* de França, i poder *veure* el món per un forat, abans de jugar amb les idees dels altres, que tant respecte mereixen fins dels propis anticlericals, però dels anticlericals, jueus i lliurepensadors que coneixen un xic més el món que els nostres pobres d'esperit que no han anat més enllà de la *Casa del Pueblo* de més a prop del seu barri.

* * *

Calles, a Mèxic, creia fer-se seus els bisbes catòlics, oferint-los els locals dels convents i esglésies que ha robat als catòlics i al clergat, suggerint a alguns d'ells que renunciessin llur lleialtat a la Santa Seu.

Calles tractà d'imitar la conducta de Satanàs quan oferí el món i les seves coses a Jesucrist en el desert, però, els bisbes mexicans, amb dignitat que no sabran imitar mai els anticlericals, refusaren l'oferta que els feia el President mexicà d'uns béns expoliats a l'Església Catòlica.

The Universe de Londres, que ens conta la noble actitud dels bisbes mexicans, fa ressaltar com són consoladores per a l'Església Catòlica les paraules de refús que feren els nobles pastors de la perseguida Església mexicana.

Sembla mentida que tan noble conducta no digui res als que han fet un costum de mofar-se cínica-ment de l'Església.

* * *

Amb tot i la dificultat d'obtenir estadístiques fidedignes i completes, els compiladors de l'Anuari Eclesiàstic d'Anglaterra asseguren que les conversions al catolicisme, en els últims temps, han arribat a 11.408.

La nostra premsa informativa no en sap res d'aquestes coses.

* * *

Exerceix novament la Presidència de Suïssa el senyor Josep Motta. Es la tercera vegada que ocupa tan alt lloc. El senyor Motta començà a figurar en política cap allà l'any 1911 com cap del partit catòlic-conservador.

Aquestes coses tampoc no les diuen els nostres diaris avençats i neutres. Es tractés d'algun escandalós de la política que defensien, ja farien repicar les campanes de l'adulació.

* * *

L'obra dels catòlics és la de procurar el bé. No hi fa res que els radicals desfacin, a vegades, en poques hores, la tasca de molts anys i de segles. Els catòlics sempre pensen on poder fer bé. Aquest fet, que es repeteix a través dels segles, és el miracle més gran de la Religió de Crist.

A principis del mes de gener es reuní a Chicago la Junta de les Missions Domèstiques pertanyent als Estats del Sud i Sud-Est, sota la presidència del Cardenal de Chicago, que és el seu President.

Entre els assumptes discutits figuren les missions entre els negres del Sud i les necessitats creades al Sud-Est pels refugiats mexicans. A la reunió assistiren 17 delegats, entre ells els de Texas, Nova Mèxic, Arizona i Colorado.

* * *

A Colònia (Alemanya) s'han celebrat reunions fent pressió damunt les autoritats perquè posin remei a la propaganda immoral que es ve fent amb tota audàcia en la literatura i per mitjà de les diversions, teatres, cinemes, sales de balls, etc.

Aquests catòlics de tot arreu del món, no es preocupen sinó de curar les llagues fastigoses de la humanitat.

Tanmateix, aquesta *vocació* ha de fer pensar que una força sobrenatural els impelleix a treballar per Crist, car la humanitat és ben ingrata i oblidadissa dels qui li procuren el bé.

Va de conte

En Macari és un jove de la primera volada, fill d'un poblet de muntanya, que estudia el segon curs de Dret a la Universitat; és a dir estudia, està matriculat, car gairebé no va mai a classe i només es mira els llibres per les cobertes.

Tota la seva dèria consisteix en fer el gomós i divertir-se tant com pot; però com que sempre va curt de butxaca, ha de fer la mar d'equilibris per a satisfer-la.

Els pocs diners que rep dels seus pares, se'ls malgasta en roba exterior i en llocs de perdició, conhortant-se de menjar malament en una fonda de sisos, i de dormir pitjor en un recambró que té rellogat a uns pobres porters que viuen sota terrat.

De sobre fa molt goig, i com que sempre sembla que surti de la capsa, els veïns li diuen *El Presumit*.

En canvi, de dintre és tot al revés: va sense mitges i calçotets i duu l'armilla closa fins arran de corbata perquè li tapi el tros de camisa que porta, bruta i espellifada.

El pobre actualment passa grans trifulques, no sols perquè es troba al fort dels exàmens, sinó també perquè per a comprar-se uns pantalons Oxford, com ara s'estilen, ha hagut d'empenyar-se els únics que tenia; i la balla tan prima que per a passar els pocs dies que li falten per anar a casa seva, s'ha vist obligat a suprimir els sisos i s'ha comprat una llauna de sardines, amb l'intent de menjar-se-les de mica en mica, amb una llesca de pa sec, a mida que l'apreti la gana, ben tancadet al recambró perquè ningú no s'enteri de la seva misèria.

Mes, oh dissort!, a l'acte d'obrir la llauna li cau damunt els pantalons, empastifant-los-hi amb una grossa taca d'oli.

Pintar el seu disgust és impossible.

Fem punts suspensius, com els novellistes...

En venir del surt, es recorda que sortosament és sol al pis, i se'n va tot determinat cap a la cuina, a veure si hi troba quelcom per a treure la taca.

Obre l'armari, regira totes les ampolles i ampolletes, tots els pots i les canses i paperines que hi ha; prova tot allò que li sembla que pot anar bé pel seu intent, més tot és endebades: ni el clorur, ni el suc de llimona, ni l'alcohol, ni la benzina, res no fa desaparèixer la taca: al revés, com més la frega, més grossa es fa i més fastigosa.

Com sortirà del pas? Només hi veu un remei: cridar la portera i dir-li que porti els pantalons a cal llevataques de la cantonada.

Però essent la taca d'oli, què dirà la portera?, què dirà el llevataques?

Li acut una idea salvadora: si no s'explica que un estudiant com ell es taqui d'oli, és molt natural que es taqui de tinta i, pensat i executat, agafa el tinter i l'aboca damunt la taca d'oli, deixant-la negra com una móra.

Crida la portera per l'ull de l'escala, però no respon, és fora.

Davant d'aquesta nova contrarietat, es decideix a posar-se uns pantalons vells del porter que troba al penja-robes de l'alcova, i amb quatre gambades se'n va ell mateix a cal llevataques.

—Déu vos guard!

—Què se li ofereix?

—Voldria que em tregués, de seguida, aquesta taca de tinta.

El llevataques es posa les ulleres, agafa els pantalons, s'acosta a la vidriera de la porta, mira, remira, ensuma, i tot examinant la taca va preguntant-li:

—Vol dir que només és de tinta?

—Sí, senyor, de tinta dicroica.

—Li ho pregunto perquè fa una olorota tota estranya.

—Es l'olor de la tinta.

—Què potser ha provat de treure-la amb alguna cosa?

—No, senyor, no; només hi ha tinta.

—Doncs, si és així rai, aviat serà fora.

Entra a la rebotiga i com que l'ingredient que hi posa és tan bo per a treure la tinta com dolent per a treure l'oli i les altres substàncies de què està impregnada la roba, resulta que la taca, en lloc de desaparèixer, es fa més grossa, i al cap i la fi es recremen els pantalons, desfent-se com teranyines.

El llevataques, contrariat pel resultat de l'operació i convençut que, com es temia, en Macari l'ha enganvat, surt tot enfadat a la botiga i, bo i ensenyant-li l'estrip, s'excusa i l'increpa de mala manera.

En Macari no té esma per a contestar i afectat pel que li passa i pensant amb les funestes conseqüències que tindrà, cau de la cadira sense sentits.

En tornar en si, es troba estirat al catre del seu recambró, amb el llevataques, que havia ajudat a pujar-l'hi, ensenyant-li sarcàsticament el veritable cos del delicte, la llauna de sardines, que, atribolat, havia deixat a terra; amb la portera, renyant-lo perquè havia tacat les rajoles i remenat l'armari de la cuina; amb el porter, exclamant-se-li perquè s'havia atrevit a posar-se els seus pantalons sense permís i, per últim, amb la xerrameca de les veïnes que de fora estant comentaven que s'havia descobert que *El Presumit* anava sense mitges i calçotets i amb un tros de camisa bruta i espellifada.

Mort de fam i de vergonya, no gosa sortir del recambró, li passa el torn dels exàmens i tremola de por pel càstig que li donarà el seu pare, al qual ha escrit el porter, donant-li compte de les seves malifetes.

Aquest conte, amic lector, entranya una ensenyança molt oportuna, sobretot en temps de Quaresma.

Hi ha moltes persones que per a donar gust al cos rentar-la amb una bona confessió, l'embruten més i més, tractant endebades d'aquietar la consciència amb excuses i subterfugis de mala llei; i quan esperonats pel remordiment s'atansen al tribunal de la penitència, disfressen els seus pecats o bé se'ls callen per vergonya, sens pensar que es juguen la glòria del cel i que el dia del judici seran descobertes les seves faltes davant de tothom.

Déu ens guardi d'imitar-los.

DOMÈNEC CABALLERIA I COLLELL

Contra la pornografia

L'Abbé Louis Bethléem ()*

No podem sostreure'ns, encara que vulguem, a l'ambient que arreu es respira i que ens envaeix.

No podem de cap de les maneres callar i deixar sense comentari el que arreu del món passa, el mateix dins casa nostra que a fora.

No podem deixar de blasmar la feter de carn que ens atueix i asfixia l'esperit, ofegant-nos el llot que del carrer puja i ens fa impossible la vida.

Fins al més pregon de les nostres llars s'introdueix com malura contagiosa la pornografia illustrada, prosaica, llorda i dissolvent de la societat.

Els nostres clams, de tant en tant, troben ressò en les altures encarregades de vetllar per la moral social, mes un cop han recollit quelcom de la muntegada de lletra impresa i de gravats eixorcs, repartint alguna garrotada i fent-ne esment, tot queda com abans.

Suara mateix s'han recollit alguns milenars de llibres d'aquesta matèria com ja s'havien recollit abans, mes no hi pas ni remei ni escarment. El negoci dona prou perquè l'autoritat inutilitzi i destrueixi edicions i encara pugui satisfer les penyores un xic crescudes.

Als nostres clams, alguna vegada s'han ajuntat comminacions de les nacions estrangeres, les quals per mitjà dels seus respectius ambaixadors, han fet pressió damunt els governs del nostre país, per a evitar l'exportació de la pornografia que d'ací es fa en gran escala, per vergonya de tots i del bon nom de la nostra dissortada terra.

I així se'ns barra el pas arreu, no tan sols a la pornografia, sinó també a la lletra d'impremta, tement i amb raó que entremig dels llibres bons, passi de frau el que no és pas plaent, millor dit, el que és denigrant a la dignitat humana.

Les lleis que contra la pornografia i la dissolució fa ben poc regeixen a Alemanya, ens encoratgen a palesar que arreu del món tindran ressò.

Parió amb les mateixes, cal constatar el que succeeix a França, on per bé que es planyin encara de la mancança de moralitat pública i social, del menyspreu en què ha caigut la indissolubilitat del matrimoni i la relaxació de la família, així com la manca de proliferació d'aquesta, per això els clams d'una part de la societat francesa són prou per a deturar l'allau de la pornografia i la mancança de moralitat en els costums.

Bona prova del que diem ens la dona la premsa francesa, la qual ens va trametre una nova prou ferma i encoratjadora en mig de l'escepticisme i materialisme vivent, que bo és que tothom conegui i que tots i cadascun de nosaltres imitem per a bé de la moralitat de les nostres famílies, dels nostres fills i del nostre proïsme.

Ha estat un benemèrit capellà primer, i tres animosos joves després, els qui han començat la tasca; el primer, en ple París, en els grans boulevards i en l'avinguda dels Camps Elisis, en defensa de la

moralitat, estripant revistes pornogràfiques exposades als quioscos, i els segons, a Dijon, on s'han hagut de presentar davant els tribunals per a respondre d'uns suposats perjudicis en virtut dels quals el Sindicat de directors d'espectacles els reclamava la quantitat de 1.000 francs com indemnització, per haver així mateix estripat cartells que anunciaven una revista encandalosa.

El zelós capellà que tant honra la clerecia francesa, és l'abbé Louis Bethléem el qual, emparat per les lleis, volia fer-les complir i no reeixint-ne donà el cop. El mateix que els tres joves esmentats més amunt, ha sofert procés verbal quatre vegades pel delictes de foragitar aquella pesta ciutadana.

Què fem, doncs, nosaltres en aquesta Barcelona, curulla tota ella de pornografia?

Arreu ens fereix la vista tanta carn podrida i nosaltres tan tranquils, tan conscients i tan... desaperseguts!

Dins la llar, dins casa nostra mateix s'introdueix, podríem dir-ne de frau, unes voltes sota el nom de revistes de modes, altres com a reclam de cinematografia, en forma d'arguments amb gravats de films on la literatura eròtica i sàdica aboca tot el repertori luxuriós.

No fa pas molts dies que a les nostres mans caiguessen unes revistes de films que ens deixaren atuits i corpesos.

Ara ens donem compte del perquè és contemplen sense mirament, sense escrúpol, sense protesta, per part de tantes mares de família, i àdhuc al costat de llurs filles, els films escabrosos, cínics, impúdics, immorals i pornogràfics!

Ara ens donem compte del perquè de les modes escandaloses de les nostres dones!

És una d'aquestes revistes il·lustrades de films, la gosadia era tan grossa que perdut ja el respecte al més sant i sagrat, es revoltava contra la censura i contra els qui volen foragitar tanta porqueria, puix el diem-ne escriptor preconitzava com a remei als qui s'oposen a tanta baixesa, que el foc ens exterminés!

Veieu la tolerància on ens ha portat?

Oh! si l'abbé Bethléem tingués a casa nostra imitadors! quanta feina bona es podria fer, sense sortir-nos de les lleis i amb l'ajut de tota la gent decenta i honrada?

Oh! si aquells joves de Dijon també tinguessin parions a casa nostra, quin bé tan gran per a la causa de Jesucrist, per a la societat, per a la família i per a la mateixa pàtria!

I ara repetim amb el jesuïta P. Vallet: Què fem per a Jesucrist?

J. GUILERA VILLARREAL

(*) L'abbé Louis Bethléem és l'actual director de la important *Revue des Lectures*.

EL «LLIT GAUDÍ»

Quina tristesa!

Ens acaba de caure a les mans una fulla, publicada per la Junta constructora del Temple Expiatori de la Sagrada Família, que ens ha omplert el cor d'amargor. En l'esmentada fulla, com sempre, es recorre a l'auxili dels ciutadans per a la subscripció oberta pel "Llit Gaudí" de l'Hospital de la Santa Creu; però hi fa constar la Junta el desengany sofert en la dita iniciativa, ja que el que s'ha recautat pel "Llit Gaudí" són unes vuit mil pessetes, i encara ofertes solament per uns tres cents ciutadans.

Volem copiar a la lletra els mots de la fulla: "Cal dir-ho. No sabem sortir de la nostra sorpresa. Un seguici de milers de ciutadans acompanyà de l'Hospital al Temple Expiatori de la Sagrada Família les despulles d'En Gaudí, passant pel mig d'una gernació que des de les voreres i balcons, descoberta i plena de respecte, oferia al difunt penyora de la seva estimació. Podia creure's que era la darrera vegada que Gaudí demanava pels carrers una gràcia de caritat... I no s'han recautat sinó unes vuit mil pessetes dels donatius de no més de tres cents donants... La Providència, en sos dissenys, ens ha ofert aquest inexplicable desengany! Estem segurs que, com sempre, la Providència canviarà la tristesa del moment pel consol de la realitat aconseguida. Realitat que, en aquest cas, és un deure".

I quin deure! Deure sagrat, deure de consciència el contret per Barcelona amb aquell home genial que tot ho sacrificà per Déu i els seus amors pairals.

Com la Junta del Temple, també nosaltres trobem inexplicable aquest fracàs (perquè fracàs és, i no cal amagar la realitat, ja que ens enganyariem nosaltres mateixos). En Gaudí era home generalment estimat; no se li coneixien enemics ni des del punt de mira professional, que és el camp en què més difícil resulta no tenir-ne. Tampoc la seva obra no ha suscitat rezels, ja que és de caient tan excepcional que es troba per damunt de manta passió petita. A què obeeix, doncs, el fracàs d'una iniciativa tan bella, tan ciutadana i tan cristiana, com la del "Llit Gaudí"? És que Barcelona sencera no va demostrar en l'acte de l'enterrament quant distingia el seu Gaudí? És que Catalunya sencera no va posar-se de dol en el traspàs d'aquell baró que era tan sant i savi com humil i virtuós?

* * *

Entenem que la iniciativa del "Llit Gaudí" és una iniciativa ben escaient amb la senzillesa de l'home l'ideal del qual de morir a Santa Creu fou providencialment acomplert; però també entenem que no podia fer-se menys per la bona memòria del baró just i del geni. Tenim per ben segur (i continuem tenint-ho encara, amb tot i els nostres planys d'ara), que un bon dia, un ric de Barcelona, amb sentit cristià i sentit d'amor a les coses de la terra, tindrà una generositat suficient per acabar aquella façana del Naixement, única al món. Quantes i quantes són les fortunes que així podrien esmerçar-se bé! Aquest fóra, indubtablement, el millor homenatge a la memòria del nostre Gaudí, ja que el Temple fou la seva obra

i el reliquiari dels seus amors i del producte del seu geni. Això no ha vingut, però hi confiem encara. La caritat que en aquesta terra troba cabals suficients per a portar una beneficència independent, en gran part, de la protecció oficial, tindrà una derivació més en aquella iniciativa abans dita.

Mentrestant, avenim-nos a més petita cosa i fem un petit sacrifici perquè aquesta iniciativa del "Llit Gaudí" pugui arribar a ésser una realitat.

Però, per què no ho és? És que hi tindrà quelcom a veure allò de l'avaricia dels catalans, ja passat a la història?

* * *

No, segurament que no. Ni la manca de cabals per a una obra tan petita, ni l'avarícia, no han pogut ésser les determinants del fracàs (perquè fracàs és ja, encara que l'obra es realitzi) de la iniciativa del "Llit Gaudí". En aquesta terra i en aquest moment en què apareixen diners per a fortes obres de cultura que n'exigeixen molts; en què es troben mitjans per a empreses editorials d'alta cultura i de gran cost; en què es porten a cap fundacions per a tota mena d'empreses i s'emprenen obres cabdals en l'esfera de l'art, com aquesta de les pintures de la Catedral de Vich, resultaria una cosa còmica i ridícula pensar que no han de trobar-se, *ben buscades*, vint-i-cinc o trenta mil pessetes per a perpetuar a Santa Creu la memòria d'En Gaudí mitjançant una obra benèfica tan simpàtica i tan escaient amb el nostre arquitecte.

No és, per tant, la manca de cabals ni el desig de no donar-ne el que ha portat el dolor del fracàs als organitzadors i a tots els catalans. És, senzillament, que aquelles pessetes no han estat demanades a grans veus i amb gran aparell de recaptació; és, senzillament, que s'ha confiat en la generositat espontània i en la caritat oculta — tal com l'obra i En Gaudí exigien. — S'ha deixat la llista de subscripció en mig del carrer perquè el ric i el pobre, en perfecta germanor, hi posessin el seu nom. I aquesta mena de caritat, la més cristiana — potser l'única de veritable fons cristià — no ha trobat seguidors.

I aquesta és la veritable tristesa nostra en aquest moment. La Junta organitzadora de l'homenatge Gaudí no ha de témer; la iniciativa serà un fet, ho pot ésser dintre de poc. No fracassarà, segurament, no fracassarà; n'hi haurà prou amb recórrer a unes quantes mans generoses perquè les pessetes hi siguin.

El que constitueix un fracàs és, al nostre entendre, que aquesta caritat no sigui senzillament exercitada, no resti oculta, no sigui ben cristiana i ben popular, com En Gaudí hauria volgut, com En Gaudí volia per al Temple dels seus amors.

Ja el tindrem el "Llit Gaudí" a Santa Creu, en aquell Hospital barceloní i cristià que acollí el darrer sospir del Geni. El que no tindrem serà la flaire de la caritat humil, de la virtut popular i oculta, de la veritable caritat evangèlica.

I aquest és el dolor, i aquesta és la tristesa nostra en aquest moment.

JOSEP M. GICH

El respecte als humils

L'Associació de Cambrers de Madrid demana que es suprimeixin les propines. Trobem molt justa aquesta petició. El costum de donar propina és contrari a la dignitat de l'home.

Els obrers han de percebre pel seu treball una soldada amb la qual puguin satisfer les necessitats de la vida; i, per a poder viure dignament, no els hem d'obligar que allarguin la mà com els capitans.

L'home que treballa no ha de viure de la liberalitat dels altres. De vegades la propina converteix l'obrer en un esclau.

Els cambrers i els servents de tota mena ens presten serveis de gran utilitat. I no és humà ni és cristià que els humiliem.

Encara hi ha persones insolents i mal educades que tutejen els cambrers, baldament tinguin els cabells blancs. El tu en la boca de certa gent fa més mal que una fuetada al rostre. El tu, dolç i suau quan existeixen vincles de verà amistat, quan s'usa per a parlar amb un pobre amb el qual no ens uneix cap lligam de companyonia, és una insolència i una grolleria.

Hi ha homes que tutejen la serventa, el cotxer, el cira-botes, el cambrer, el venedor ambulat de periòdics i a tots aquells que consideren inferiors. Generalment aquests homes són vulgaríssims. Estarien més en caràcter amb la llureia llampant del groom que tracten despectivament.

Si pels fruits coneixem l'arbre, per la paraula coneixem l'esperitualitat i la delicadesa dels homes. Moltes de vegades, sentint parlar a certa gent que vesteix amb elegància i ocupa una brillant posició social, no he tingut de fer cap esforç imaginatiu per a veure que el bastó elegant que portaven a la mà es convertia en una tralla.

No tenen ni la més petita noció de l'elegància. Aquesta, si no es porta a dintre i floreix espontàniament en el nostre esperit, és endebades que hom vulgui obtenir-la adoptant actituds afectades.

L'elegància és una flor que rares vegades floreix en el nostre camp social. A molts homes, sota la sabata rutilant se'ls veu l'espardenya.

Un home elegant no menysprea els homes que es lliuren a treballs humils. És molt més elegant llevar-se el capell davant un pobre, que no pas parlar-li en un to despectiu. Si l'elegància aconsella tractar amb consideració tots els homes, la doctrina cristiana ho exigeix. No som germans únicament dels rics, sinó també dels pobres.

L'orgull i la imbecilitat han estat sempre bons germans. L'un és digne de l'altra.

Si són comptats els homes elegants, són encara menys nombrosos els homes delicats. Moltes de vegades l'elegància és un fingiment. No ens agrada una cosa i l'elegància ens fa dir que ens plau. La delicadesa no admet fingiments. És una qualitat essencialment espiritual. Un home delicat es col·loca sempre al marge de l'egoisme, d'aquesta imperfecció humana que fa tants estralls entre els homes.

Un home delicat no solament respecta els pobres, sinó que també els estima. I si estima els

pobres, estimarà també els homes que viuen del seu treball.

Sembla increïble que hi hagi homes que no compreguin que la societat necessita el concurs i la col·laboració fins dels homes més humils. És que poden negar que el pastor inconegut que pastura els ramats dins la quietud i la soledat de les muntanyes, contribueix a satisfer les necessitats dels homes? Tots, doncs, som útils i necessaris.

Dissortadament no podem abolir el diner, el gran corruptor de la humanitat; però hauríem de fer comprendre a tots aquells que han acumulat riqueses, que aquestes no els inhibeixen de tractar amb respecte als qui no tenen altre patrimoni que el treball.

Si ens podem plànyer del tractament que es dona als homes que exerceixen càrrecs humils, no podem fer el mateix respecte el tracte que es dona a les serventes. Aquestes, en general, són ben tractades, però poques són les senyores que tenen en compte que, en donar-les una ocupació dintre la llar, han contret amb elles una grossa responsabilitat. Des del moment que viuen sota una mateixa teulada, han d'ésser considerades com membres de la família. I dissortadament no és així. La majoria de les senyores el que volen és que facin tal com elles desitgen els quefers de la casa. Després de les hores de treball, que facin el que vulguin.

Les pobres serventes abandonen els pares i la vida plàcida del poble per a oferir llurs serveis a una família desconeguda, que es compromet a donar-li una soldada. I es creuen moltes senyores que donant puntualment cada mes la quantitat convinguda a llurs serventes, ja no estan obligades a fer res més per elles. Les senyores, si són cristianes, tenen l'obligació de substituir la mare llunyana, que no pot donar bons consells a la seva filla.

Seria una cosa horrible saber quantes són les serventes que cauen a l'abisme de la concupiscència per no haver ningú vetllat per elles.

A la nostra ciutat existeixen un gran nombre de sales de ball, en les quals les pobres serventes són assetjades per homes sense consciència. Quan han posat la petja al caire de l'abisme, fàcilment s'estimben. No gaire lluny d'aquestes sales de ball, l'esperit maligne ha sabut construir recers on els homes poden satisfer llurs cobejances. Per què no han d'ésser clausurades aquestes cases?

Saben les senyores si llurs serventes freqüenten aquestes sales de ball? Algú potser objectarà: —Fora de casa, que facin el que vulguin. — Aquesta resposta no és cristiana.

Una serventa no és una esclava. Si ens aprofitem dels seus serveis, és lògic i natural que, en justa correspondència, procurem que no s'apartin del camí dreturer i que els enemics que les volten no les llencin damunt el fang del carrer.

Els qui no estimen aquells que estan sota les seves ordres, no són cristians. Els cambrers, els criats i les serventes, i tots aquells qui viuen del seu treball, els hem de tractar tal com voldríem ésser tractats nosaltres si ens trobéssim en el seu lloc.

J. CIVERA I SORMANI

La bogeria pels plaers

(Fragment d'una Pastoral)

La dèria predominant és el plaer. L'home s'aparta del camí del sacrifici, i cerca la ruta ampla i afrescada del gaudi. El dolor ens espardeix.

El nostre amantíssim Prelat Dr. Miralles manifesta ben clarament, en una de les seves recents Pastorals, que la preocupació de l'home modern consisteix a divertir-se i acumular riqueses.

Heus ací el que diu el nostre Prelat:

“Dues són, en aquests temps, les passions predominants en aquesta increïble perversitat de costums: l'amor illimitat a les riqueses, i una insaciable set de plaers. D'ací la vergonya del nostre segle, que mentre avança continuament en ço que es refereix a comoditat i benestar de la vida, en el relatiu al deure de viure honestament — cosa molt més important — sembla que a grans passes vol tornar a la corrupció del paganisme. I veritablement, com més els homes perden de vista els béns eterns que ens estan preparats al Cel, tant més són atrets envers els béns moridors; i una vegada vilment s'han encorbat a la terra, amb facilitat se'ls obstaculitza tota virtut; i així, fastiguejats de tot ço que és espiritual, no anhelan sinó els fallidors plaers. Per això veiem que, generalment, mentre, d'una part, sols es mira d'acumular riqueses, d'altra part manca la resignació d'altres temps per a sofrir les molèsties que solen acompanyar la pobresa i la misèria; i mentre entre proletaris i rics existeix l'esmentada lluita sense treva, per augmentar l'adversió dels que res no tenen, s'afegeix l'immoderat luxe de molts, unit a la desvergonyida dissolució de costums”.

Aquestes paraules no són sinó resum de capítols sencers que es podrien escriure — i en alguna obra ja han estat escrits — sobre l'actual agreujament del més repugnant sensualisme. Es cosa esbalaïdora recordar ço que aguts observadors refereixen sobre els excessos del luxe en el naixement, el matrimoni i els funerals, en les habitacions, la taula i la indumentària; sobre la violació dels dies de festa mitjançant tota mena de viatges, forades, espectacles i ço que en neocastellà llenguatge es denomina “atraccions”; sobre la caricatura de la reina de les virtuts cristianes en forma de públiques vendes, de balls i de concerts falsament anomenats de caritat; sobre la calculada perversió de la nostra joventut mercès a la literatura obscena, les truculentes representacions cinematogràfiques i la descarada exhibició, sota pretext d'Art, de tots els desvaris de la fantasia humana; sobre la desnaturalització de la família per les contínues propagandes del divorci, el neomaltusianisme i l'amor lliure; sobre el vergonyós setge a la natural honestedat de la dona per les bogeries de les modes contemporànies nostres i per les procacitats de les danses que ha discorregut la refinada turpitud novíssima. Sobre aquests dos darrers assumptes, considerarà el Papa que havia d'ésser explícit, i així digué en la mateixa Encíclica: “No deplorarem mai massa la ceguera de tantes dones de tota edat i condició, les quals, infatuades per l'anhel d'agradar, no

veuen com és de desatinada certa traça de vestir, amb la qual no solament aconsegueixen la desaprovació de les persones honrades, sinó — i això és més greu — que infereixen ofensa a Déu. De tal faisó vestides que elles mateixes abans se n'haurien avergonyit com de falta greu contra la modèstia cristiana, no es limiten ja a presentar-se en públic, sinó que ni tan sols s'avergonyeixen d'entrar indecentment a les esglésies, d'assistir a les sagrades funcions, i fins d'aportar a la Taula Eucarística, en la qual es va a rebre el diví Autor de la puresa, l'aliment seductor de les més baixes passions. I no parlem dels balls exòtics i bàrbars recentment introduïts en el món elegant; no es podria imaginar mitjà més apropiat per allunyar tota resta d'honestedat”.

Contra aquesta suma d'immoralitats, i contra llurs repugnants causes, invitava Sa Santedat els cristians a tornar als ensenyaments del Diví Mestre. Amb el retorn a l'Evangeli “cessarà l'ànsia de fruir, l'avidesa de riqueses, la cobejança per la fortuna d'altri”; ja que “el bé individual, la pau de les famílies, el progrés de la societat, estan estretament vinculats a aturar les humanes concupiscències”. L'Evangeli, en les pàgines del qual se'ns descriuen els turments del ric “que vestia de porpra i de lli finíssim, i celebrava cada dia esplèndid banquet” i la glorificació del captaire que, cobert de nafres, ni tan sols rebia les engrunes de la taula d'aquell; l'Evangeli, que ens mostra a Crist recomanant a tots els Apòstols contínua vigilància damunt d'ells mateixos perquè no s'enlluernessin llurs enteniments amb la golafreria, l'embraguesa i els delits d'aquesta vida; l'Evangeli, dels austers principis del qual semblen compendi aquestes paraules de Sant Pau als Romans: “caminem amb decència i honestedat, com es sol caminar durant el dia: no en àpats i embriagueses, no en deshonestedats i dissolucions, no en lluites i cobejances; ans bé revestiu-vos de Nostre Senyor Jesucrist, i no cerqueu com acontentar els capricis de la vostra sensualitat”; l'Evangeli, atentament llegit i curosament assimilat, produirà en nosaltres l'efecte de models de “puresa de costums” i que renunciant “a les passions mundanes, visquem sobriament, justament i religiosament en aquest segle”.

A aquest anhelat fi contribuirà, per assenyalada manera, l'esperit vivificador de l'admirable Terç Orde Franciscà, que el Pontífex desitjava veure estès en totes les classes de la societat catòlica. “Com en el segle XII — deia Lleó XIII —, en els nostres dies la caritat s'ha afeblit moltíssim; i, sia per negligència, sia per ignorància, existeix gran relaxament en el compliment dels deures cristians. Arrossegats pel mateix corrent d'opinions i per principis semblants, molts cristians passen llur vida en l'afanyosa recerca del benestar i dels plaers. Enervats pel luxe, dissipen llur cabal i cobegen el d'altri; enalteixen el nom de fraternitat, però es limiten a les paraules i no arriben a l'obra; l'egoisme els absorbeix, i la veritable caritat vers els petits i els pobres minva cada dia més”. “Si les institucions franciscanes — afegeix — florissin, la fe, la pietat i l'honestedat també floririen; el desig desordenat de les coses moridores

quedaria cohibit; i a penes costaria treball reprimir les passions mitjançant la virtut, la qual cosa ara és sacrifici que la majoria d'homes considera com el més pesat i insuportable".

Per a convèncer-se d'això, n'hi ha prou amb la simple lectura de la Regla, de la qual només indicarem tres paràgrafs. El primer del capítol segon diu: "Els individus del Terç Orde s'abstindran, en la manera de vestir, de tot ço que s'assembli a luxe i elegància mundana, i observaran, cadascú segons la seva condició, les regles de la modèstia"; el segon, del mateix capítol: "Hauran de defugir amb el major compte, balls i espectacles perillosos, i àpats llicenciosos"; i el vuitè del propi capítol: "En el si de les famílies, els terciaris s'aplicaran a donar bon exemple, i es lliuraran als exercicis de pietat i a les bones obres. No permetran a casa seva l'entrada de llibres i de periòdics que puguin macular la virtut, i en prohibiran la lectura als seus subordinats".

De conformitat amb aquestes prescripcions, po-

gué el Papa fer aquesta recomanació: "Pel que es refereix a les Terciàries, siguin, en el vestir així com també en tot llur comportament exterior, exemple de santa puresa, tant les donzelles com les mares, i creguin no poder adquirir davant l'Església i la Societat major assoliment de glòria que cooperant a l'esmena dels costums corromputs". Així evitaran al Romà Pontifex lamentacions com la que, quatre dies després d'escrites les anteriors paraules, exhalava Benet XV al R. P. Mateu Crawley quan, en elogiar la seva obra de la "Lliga de Santa Agnès o de la modèstia cristiana", li deia: "A la terrible inundació dels vicis en mig de la societat moderna concorre funestament aquest abús de la moda indecorosa que, per negligència i, pitjor encara, per culpable vanitat de tantes mares de família que indignament s'estimen de cristianes, s'estén, ai dolor! fins a les seves tendres nenes i posa en gravíssim perill la candidesa de llur innocència".

Espurnes

Un respectable nombre dels 10.000 exploradors que anaren a Roma el setembre de l'any passat a fer acte d'adhesió al Sant Pare, amb motiu de l'Any Sant, eren d'Anglaterra, Escòcia i Irlanda. A Londres se'ls féu un afectuós comiat amb parlaments del Cardenal Bourne i del general Baden Powell.

Aquest general, amb tot i ser protestant, recomanà als exploradors catòlics que, en visitar al Papa, demostrassin que sabien complir amb llurs deures de catòlics.

Els esperits selectes i tolerants de veritat, no solament no priven el culte als catòlics, com ho fan els sectaris mexicans, sinó que recomanen que compleixin com a tals. Tanmateix existeix una bona diferència entre el general Baden Powell i el president Calles!

A les estacions ferroviàries d'Itàlia i cotxes es col·locaran cartells prevenint contra la blasfèmia, proporcionats pel ministre de Comunicacions, en nombre de 50.000.

El renegaire hauria d'ésser exclòs de la societat. El qui malparla no té dret a alternar amb la gent decent. S'hauria de prendre una determinació més ferma que la de repartir cartells.

Els bolxevistes de Manchester (Anglaterra), el mes de febrer passat, organitzaren el primer "Congrés Nacional" de joves del partit, i sembla que els resultats han estat *afalagadors*, car hom pogué contemplar i escoltar a noiets de 10 i 12 anys, amb *idees pròpies*, desenrotllant petits temes insidiosos, que la vergonya ens priva de reproduir, per respecte als nostres llegidors.

El president, home d'alguns anys, ja quasi vell, exhortà els *camarades* a la revolució social, dient que han de practicar el comunisme, combatent els boy-scouts, que han de considerar com els pitjors enemics, per ser reconeguts per les autoritats civils i eclesiàstiques.

Pobre home! Ens sembla que li seria més profitós, en tots conceptes, a la seva edat, agafar els rosaris cada dia, i deixar les idees dissolvents a recó, car a l'hora de morir li serviran per fer-li el camí de l'altra vida més penós i feixuc. Els rosaris van millor que les teies per fer llum en el camí fosc de la mort; i això tan senzill molts no ho saben comprendre.

Els bisbes alemanys, reunits a Fulda, en una de llurs determinacions pastorals, insisteixen a condemnar els principis de l'educació i de la moral basats en la coeducació, tant en les escoles primàries com en l'ensenyança superior i secundària. Respecte d'aquest punt de mira, l'Església té resoltes les seves disposicions, i és necessari que els catòlics ho tinguem present, en enviar els fills al col·legi, car són molts i molt grans els inconvenients de la coeducació, sobretot quan els nois i noies compten ja 10 anys.

FILOMEL

Conferències quaresmals

Segueixen donant-se amb èxit les conferències quaresmals arreu de Catalunya. En totes les entitats troben els conferenciants un nucli selecte i entusiasta que els escolta amb gust.

És de lloar l'interès que tenen les entitats catòliques d'organitzar durant la quaresma cicles de conferències que posen de relleu el seu amor a la cultura.

Diumenge darrer el nostre company J. M. Gich donà una conferència a Vich sobre un tema franciscà; En Juli Vila parlà a Centelles; En Francesc Manich parlà diumenge vinent a Blanes i En J. Civera i Sormani, divendres darrer, donà una conferència a l'Associació d'Estudiants Catòlics de Dret i Filosofia i Lletres; diumenge donà a Cambrils una conferència de propaganda franciscana, el dia de la Mare de Déu donarà una segona conferència a Blanes, sobre els fets de Mèxic i diumenge vinent parlarà a Ametlla de Merola.

D'ací i d'allà

Un diari es lamenta que no hi hagi sales d'espectacles destinades als infants. Aquests ara es veuen obligats, si es volen divertir, a concórrer a les sales on es representen obres per a la gent gran.

La majoria de les obres que es representen no són pas apropiades per a veure-les els menuts.

L'alludit diari es plany també que s'hagi perdut el bon costum de fer riure als infants amb teatres de titelles. Aquests, diu, estan cridats a desaparèixer.

Pot restar tranquil el diari al qual ens referim. Si els titelles desapareixen, hi ha molts homes que els poden substituir.

El món és ple d'homes titelles, que semblen una gran cosa, i a dintre no porten res més que una mica de serradures.

* * *

Sembla que s'intenta restablir l'ús de les calces curtes.

No sabem si també ens voldran fer portar perruca.

Aquesta indumentària ha passat ja a la història.

Els temps moderns no s'adiuen gaire amb els costums del segle XVIII.

Com podeu concebre un home amb calça curta i perruca, ballant, per exemple, el *charleston*?

Ja que avui predominen aquests balls estafolàries que obliguen a l'home que els balla a fer estranyes contorsions, el millor seria que s'implantés la moda de portar un vestit de plomes i un anell al nas.

* * *

Quan la premsa anuncià que s'anava a construir la nova casa de telèfons, hom creia que seria de petites dimensions. Ara que ja s'ha col·locat tota l'osamenta de ferro, es veu que serà una mena de gratacles.

Gairebé no es veuen els obrers que treballen al cim.

Són tan amunt i han de baixar tantes escales, que si no les baixen corrent, es troben en arribar al carrer, l'encarregat de les obres ja fa sonar el xiulet per a recomençar el treball.

* * *

Les obres d'urbanització de la Plaça de Catalunya segueixen paralitzades.

Es preferible que sigui així.

Aquesta suspensió demostra que estan estudiant el projecte.

El barraquer viu al mig de la plaça tan plàcidament com si visqués a Vallvidrera. Té una caseta blanca, amb persianes verdes.

Si la nostra veu fos escoltada, demanàriem que no es continuessin les obres.

Si Roma té runes glorioses que són admirades

pels estrangers, nosaltres també podríem mostrar les nostres al mig de la famosa plaça. Es clar que no són encara prou històriques, però ja ho seran amb el temps.

* * *

Els xinesos es veu que tenen ganes de fer vessar sang.

Els pobres que viuen a Xang-Hai estan ben posats.

Avui els soldats de l'exèrcit del Sud saquegen la ciutat i demà ho faran els del Nord.

Els pobres xinesos no saben per quins mars naveguen.

Un dels generals d'aquells que tenen un nom que no volem escriure'l perquè llegint-lo no es fatiguin els nostres lectors, ha fet tallar el cap del enemic que han caigut al seu poder.

Es un procediment molt expeditiu per a desfer-se dels enemics.

En alguns pobles d'Europa es veuen brillar les armes de combat.

Els terratrèmols i les guerres destruïran la pobra humanitat.

Quan serà que els homes de seny governaran els pobles!

* * *

El senyor Alba, després d'haver passat una llarga temporada amb els llavis closos, ara ha obert el bec i ha cantat.

Els diaris d'Amèrica han publicat les seves declaracions.

Als americans potser els enganyarà, però a nosaltres no.

El coneixem massa.

* * *

La Vanguardia ha començat de publicar uns articles d'Edison.

Veurem si causaran més bon efecte que els que varen publicar de Mussolini.

Hi ha homes que és preferible no conèixer-los en la intimitat.

Mussolini, vist amb pijama, no és el mateix que vist dalt de cavall com els antics guerrers.

Si coneguéssim la vida íntima d'alguns homes públics, veuríem que, com els ídols, tenen els peus de fang.

* * *

Del segle XX en diran el segle del aviadors. Fugleu qualsevol diari, i veureu com parla de les gestes d'algun heroi de l'aviació.

Els que arriben a Amèrica no estan contents i volen arribar fins a l'Àsia.

Cada vegada ho fan *un poquito más difícil*.

Ja veureu com qualsevol dia ens diuen que un aviadador gosat està preparant un viatge a la lluna.

Encara que es quedaria, naturalment, a la lluna de València.

Aquest número ha passat per la censura governativa

El que passa

ESPANYA ENDINS

La caiguda soferta en el seu propi despatx pel president del Consell de Ministres, que li ocasionà una lleu ferida al front, al mateix temps que els metges de Palau declaraven en plena i feliç convalescència a D. Alfons, ha donat peu a comentar-se la situació política present, que està a prova, segons diuen, de malures de tota mena.

La malaltia del Rei ha permès el reviscolament monàrquic de quasi tots els polítics del vell règim, que acudiren al Palau Reial a posar llurs firmes a l'àlbum en què es donava notícia de l'estat del regi malalt. Fins en Melquíades Alvarez va fer acte de presència allí.

Si aquest fet porta cua o no, solament el temps podrà dir-ho. I el temps, ara per ara, no porta pas pressa... De l'Assemblea Nacional ja no se'n parla. Del partit U. P. N., hereu forçós de la situació, menys encara. La gent es preocupa més de tot el que afecta al seu particular pressupost, que de la cosa pública. La polèmica entre en Sotelo i En Pradera respecte la potència tributària d'algunes regions d'Espanya i l'absurda distribució de les càrregues públiques, polèmica originada per les províncies basques que frueixen del règim de Concerts econòmics amb l'Estat espanyol, ha interessat vivament l'opinió de les altes mentalitats financeres, però no ha aconseguit arribar al gros públic, i a fe que s'ho mareix la polèmica. De ella resulta que no hi ha concepte clar de la riquesa regional i, demés, que els Concerts econòmics afavoreixen per igual a les regions que els tenen i al govern que els concedeix (qui pot comptar amb xifres certes i ingressos sanejats), però no a les altres regions, naturalment, per raons ben òbvies.

Aquest fet porta per la mà la seva necessària extensió. Totes les regions d'Espanya, econòmicament organitzades, podrien fruir d'aquest règim concordatari, per dir-ho així. Els beneficis que reportaria serien immensos. L'actual odiós organisme recaudatori s'extingiria automàticament, i el seu lloc l'ocuparia una ben muntada administració pairal. Quants milions de pessetes, i de disgustos, s'estalviarien els infeliços contribuents!

Una de les coses que ha servit de passatemps aquesta setmana ha estat la coneguda elecció dels acadèmics regionals per a la R. A. E. Buscar la justícia en aitals afers és lloable, però difícil d'ensopegarla. Hi ha postergacions que honoren, i eleccions que ofenen; però és tan transitori tot plegat, que no val la pena de capficar-s'hi.

També ha donat lloc a moltes converses ciutadanes i a molts d'escrits més o menys crítics, el projecte Millà-Rubió per a rentar la cara a l'Acropolis barcelonina i treure-la de polleguera. Aquí hi cap de bo de bo el *noli me tangere* que a propòsit de l'afer de Tànger hem tret dues voltes a rel·luir.

Per cert que aquest afer, a hores d'ara diplomàticament normalitzat, dona molt a pensar a les can-

celleries. Fins la de Washington se'n preocupa. Avui per avui, però, altres de més greus les preocupen.

ESPANYA ENFORA

Entre els afers que més ressonància han causat aquesta setmana hi ha el conflicte sobrevingut impen-sadament (no pas perquè no sigui cosa fatalment prevista) entre Itàlia i Iugoslàvia per causa d'aquell tractat de Tirana de què oportunament parlàrem, entre Albània i Itàlia, però "farà la tirana", com sol dir-se, a les tres nacions directament interessades i Déu no vulgui que a tot Europa. Albània és un petit Estat amb formació que sols viu de les rivalitats de les nacions que la volten. Té fama d'ésser un país ingovernable, però d'uns anys ençà sembla que van posant quelcom de seny els seus esbojarrats habitants. Sempre ha estat Albània pedra d'escàndol per a la diplomàcia europea i, pels països balcànics una bomba dintre casa amb la metxa a punt d'encendre. Aquests dies ja s'hi anava a calar foc.

Pobra d'Europa si n'hi calen!

Altrament, el silenci de mort que el govern mexicà ha imposat al voltant de les seves neronianes persecucions sectàries, imposició i silenci a què s'han ajupit agències telegràfiques i fins cancelleries diplomàtiques, no vol pas dir que les coses hagin millorat allí, sinó al contrari. Se sap que ja no queden ministres de Déu enlloc, que les víctimes abunden, que la guerra civil provocada pel terrorisme oficial s'estén pertot arreu. La sang dels màrtirs fermenta i en fa sorgir de nous cada dia. L'espectacle, des d'aquest punt de vista, és una glòria catòlica digna dels millors temps de l'Església militant.

Però aquesta glòria ja no està circumscrita a Mèxic. A la Xina comença a resplendir amb llums fulgurants, i a la Rússia soviètica torna a brillar com en temps de Lenin.

J

NO POT MANCAR A CAP CASA

LA PARAULA CRISTIANA

Revista mensual: 100 pàgs. de text

Subscripció: Un any, 25 ptes.

Mig any, 15 ptes.

Número solt, 2'50 ptes.

Administració: C. dels Angels, 22 i 24

BARCELONA

Noticiari

Espanya

A propòsit de la interessant qüestió de l'Acropolis de Barcelona, llegim:

—La Reial Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona ha acordat visitar el president de la Diputació per a patentitzar-li el criteri d'aquesta corporació respecte la reforma del barri gòtic del Tàber. Una reforma tan transcendental que alteraria la significació històrica i arqueològica del recinte romà, com també modificaria radicalment la silueta gòtica de la Catedral i construccions dels voltants, no pot fer-se, creu l'Acadèmia, seguint el criteri unipersonal d'un facultatiu oficial, encara que aquell criteri fos avalorat pel nom del senyor Rubió i Bellver, sinó consultant prèviament l'opinió de les corporacions artístiques i arqueològiques de la nostra ciutat.

—Ha estat elegit acadèmic de la Reial Acadèmia de Bones Lletres, de Barcelona, el nostre respectable amic En Manuel de Montoliu.

—Sigui l'enhorabona.

—La "Gaceta" ha publicat una R. O. concedint representació en el Consell d'Economia Nacional a la Confederació Nacional de Sindicats Lliures.

Què ja n'hi tenen els Sindicats Catòlics?

—Segons llegim, és cosa de dies la fundació oficial d'una Universitat Industrial a Madrid.

—Al Ministeri del Treball s'han rebut més de deu mil fitxes de funcionaris públics que, pel nombre de llurs fills, tenen opció als consabuts avantatges oficials.

El govern se'n veu un bull de tanta fillada, però té el propòsit de complir les seves promeses. No faltaria més!

—Es treballa de valent en l'organització del quart Congrés Nacional de Regadius, de la qual està encarregat el benemèrit Institut Agrícola Català de Sant Isidre Llaureador. Es celebrarà a Barcelona.

—La Direcció general d'Agricultura proposa que els mestres nacionals posseeixin estudis i pràctiques d'aquesta ciència, acomodats a les diverses regions d'Espanya i àdhuc a la comarca on hagin d'exercir llur magisteri.

Troben molt encertat aquest propòsit, més a més si a part d'aquests ensenyaments i concordant amb ells, els mestres de primeres lletres inculquessin als seus menuts deixebles l'agre de la terra i l'amor a l'agricultura.

—El Consell Directiu de la Unió Professional de Dependents i Empleats de Comerç (fundació de l'inoblidable Pare Palau), després de celebrada l'Assemblea general reglamentària, ha quedat constituït, per actuar durant l'exercici 1927-28, en la següent forma:

President, don Joan Alsina Estival; vice-president, don Hermenegild Turó Arcas; secretari, don Salvador Prats Cantijoch; vice-secretari, don Fèlix Fontarnau Monreal; tresorer, don Pau Torres; comptador, don Jaume Martí Serra; president de la Secció Social i Jurídica, don Miquel Fernández Gómez; president de la Secció de Cultura, don Pau Nicolau

Regada; president de la Secció d'Institucions Econòmiques, don Francesc Pérez Dolcet; bibliotecari, don Víctor Chapatte Martínez; vocal femení, senyoreta Públia Pinillos Garrido, i vocals: don Gabriel Galí Monfort i don Josep Iglésias Vázquez.

—L'entitat "Palau del Obrer", de Reus, procedeix a l'edificació de setze cases, el terreny de les quals s'ha beneït solemniament.

—A Madrid s'ha inaugurat el curs d'estudis del tribunal tutelar per a nois, presidint el ministre de la Governació.

El secretari donà lectura d'una breu memòria en la qual es fa la història dels antecedents de l'organització del curs.

A continuació el director del curs senyor López Núñez, exposà el pla i, per últim, el general Martínez Anido féu ressaltar l'interès amb què el govern ha atès aquesta obra.

—L'Ajuntament de Sevilla ha regalat una "casa barata" al soldat sevillà Josep Corral pel seu bon comportament a Melilla.

—L'Ajuntament de Bilbao es disposa a gastar cent milions de pessetes en millores urbanes.

Tira peixet! Val a dir que aquell Ajuntament té una administració acurada.

—Ha quedat constituït el Patronat de l'habitatge. El Comitè executiu, és integrat pel senyor Peremateu per l'Ajuntament; el president de la Diputació i per a substituir-lo el diputat senyor Alegre; el senyor Pich i Pon per les Cambres; el senyor Moragas per les entitats d'estalvi; i la senyoreta Sagredo per les benèfiques. Fou designat secretari el senyor Albó. Es nomenarà un secretari ajudant.

Estranger

Diuen d'Hancau (Xina), que els marits de les emancipades han celebrat una manifestació davant del local de la Federació general de Treballadors, amb el fi de protestar contra el fet que des del moment en què s'establí l'emancipació femenina preconitzada pels nacionalistes, llurs dones s'han negat a continuar ocupant-se en les tasques domèstiques.

Aquesta manera de procedir de les xineses a les quals se'ls ha posat la seba al cap de l'emancipació modernista, no serà lògica, però... és tan humana!

—La pampa — vasta extensió de terres conreables —, que havia pertangut a l'ex-president de la república de Guatemala, senyor Estrada, ha estat parcel·lada amb dos mil lots que es van distribuïnt a famílies d'agricultors pobres.

Si això s'ha fet salvaguardant els drets del propietari, és un fet plausible.

—Als Estats Units, a Alemanya, a la Gran Bretanya, a Bèlgica i altres nacions els governs respectius vigilen i reglamenten amb més vigor i rigor els films perquè els estralls del cinema són cada dia més greus i palpables.

A Espanya no ens falten disposicions legals en aquest sentit, però són lletra morta per regla general.

—Les Cambres japoneses han concedit a la religió cristiana tots els drets legals perquè pugui viure i expandir-se lliurement per tot l'imperi. La por al comunisme?

Els nens el prenen
amb gran fruició

Xocolata SOLER

a la vainilla, ametllada, amb
canyella i sense.
Sà, nutritiu i de fàcil di-
gestió.

Classes molt recomanables per a famílies,
col·legis, hotels, comunitats, etc.

Nostres xocolates es distingeixen per sa
puresa i gust exquisit.

Es fan cuites especials a gust del client.

Demani llista de classes i preus.

Casa establerta a l'any 1886 - Sant Andreu, 244: Barcelona

Ja ha sortit el primer volum de

La Bíblia en Català

Comentada i traduïda dels textos originals
pels
MONJOS DE MONTSERRAT

EL GENESI

per Dom Bonaventura Ubach

Preus de cada volum

Paper japó	200 ptes.
Paper fil	60 »
Paper verjurat (amb rolligadura)	30 »

Prospectes i subscripcions: MONESTIR DE MONTSERRAT

XARABE PUIG

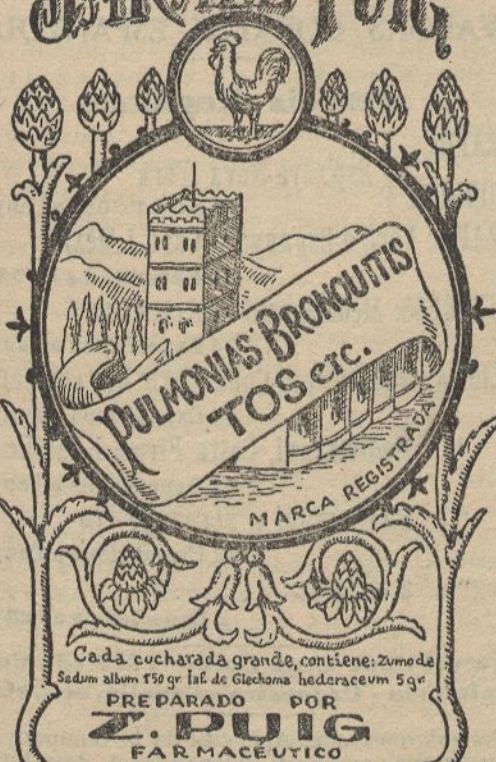
XAROP PUIG

preparat per Z. Puig.—RIPOLL

Antiga i acreditada prepara-
ció per a combatre les pulmonies,
bronquitis, catarros, tos i totes
les afeccions de l'aparell respi-
ratori.

Seixanta anys d'èxits continus.

De venda: en totes les farmà-
cies i centres d'específics.

Cada cucharada grande, contiene: Zumede
Sedum album 150 gr Inf de Glechoma hederaceum 5 gr

PREPARADO POR
Z. PUIG
FARMACEUTICO
RIPOLL

Exigiu l'adjuanta marca registrada

Acadèmia Cots

Arcs, 10. - BARCELONA

FUNDADA EN 1879

Direcció general: Carrer Arcs, 10 (Places Santa Anna i Nova)

Telèfon 5041 A. - Apartat 782

CLASSES SELECTES separats els dos sexes per diferents pisos i escales

COMERÇ - IDIOMES

Procediments eminentment pràctics

CLASSES GENERALS, QUOTA MODICA

Constantment l'ACADEMIA COTS rep demanda d'alumnes per ocupar bones places.

ASSIGNATURES: Teneduria.—Càlcul.—Lletra comercial.—Correspondència.—Mecanografia.—Taquigrafia.—Francès i Anglès.—Alemany.—Classificació i Arxiu.—Alts estudis comercials.—Ortografia.—Dibuix industrial.—Linguòfons.—Màquines de calcular, etc.

OBRES DE

J. Civera i Sormani

Sota els ulls clars de Madona Pobresa
(novel·la franciscana) **Pren: 4 ptes.**

Les abelles del jardí de la Reina i altres contes
Pren: 4 ptes.

Diccionari Català-Castellà i Castellà-Català
Pren: 12 Ptes

GRAMÀTICA CATALANA (edició popular)
Pren: 0'75 Ptes.

EL FLAGELL DE LA BLASFEMIA
TERRA I CEL **Pren: 0'50 Ptes.**

Pren: 2 Ptes.

D'IMMINENT PUBLICACIÓ

LLEÓ XIII I LA QÜESTIÓ SOCIAL
(Col·lecció Sant Jordi)

BEETHOVEN - L'HOMME I EL MUSIC
(Col·lecció Popular Barcino)

EN PREPARACIÓ

L'HEROISME DELS HUMILS (novel·la)
Les meves amigues les roses (novel·la)

Companyia Transatlàntica

VAPORS CORREUS ESPANYOLS

Serveis Regulars

RÀPID	} Espanya-Nova York
DIRECTE	
RÀPID: Nord d'Espanya a Cuba i Mèxic	9 Expedicions a l'any.
EXPRESS: Mediterrani i l'Argentina	16 Expedicions a l'any
LINEA: Mediterrani-Cuba-Mèxic-Nova Orleans	14 Expedicions a l'any.
" Mediterrani, Costa Firme i Pacífic	14 Expedicions a l'any.
" Mediterrani a Fernando Pó	11 Expedicions a l'any.
" a Filipines	12 Expedicions a l'any.
	3 Expedicions a l'any.

Servei tipus Gran Hotel-T. S. F.-Radio-telefonía - Orquestra - Capella, etc., etc.

Per informes, a les Agències de la Companyia en els principals ports d'Espanya. A Barcelona oficines de la Companyia: Plaça Medinaceli, 8

FRANQUEO CONCERTADO